

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3758/2023
27.02.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Светлана Шћепановић Маркочевећ, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3677/22 од 24.03.2023. године, у седници одржаној 27.02.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3677/22 од 24.03.2023. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1222/22 од 22.06.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев па је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете због мање исплаћене зараде исплати разлику између исплаћене зараде и зараде која би му била исплаћена да је био распоређен у складу са важећим Правилником о систематизацији радних места у периоду од 01.12.2008. до 01.02.2014. године у укупном износу од 3.084.164,22 динара са припадајућом законском затезном каматом у месечним износима и са затезном каматом од доспелости сваког месечног износа, како је означено у поменутом ставу. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да у име и за рачун тужиоца Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање уплати разлику припадајућих доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање за период од 01.12.2008. до 01.02.2014. године у укупном износу од 981.100,72 динара, Републичком фонду за здравствено осигурање уплати разлику припадајућих доприноса за обавезно здравствено осигурање за период од 01.12.2008. до 01.02.2014. године у укупном износу од 541.158,63 динара и Националној служби за запошљавање уплати разлику припадајућих доприноса за осигурање за случај незапослености за период од 01.12.2008. до 01.02.2014. године у укупном износу од 65.994,95 динара, према стопи важећој на дан уплате. Ставом трећим изреке, обавезана

је тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 212.702,00 динара са законском затезном каматом од наступања услова за извршење до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3677/22 од 24.03.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 1222/22 од 22.06.2022. године. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију побијајући је због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану одлуку у смислу члана 408. у вези са чланом 403. став 3. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 10/23) Врховни суд је оценио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код тужене у утуженом периоду у чину генерал – мајора. Решењем тужене од 15.02.2004. године тужилац је распоређен на радно место заменика команданта Жандармерије, а решењем МУП-а од 01.04.2004. године распоређен је на радно место самосталног вршења послова организовања и спровођења посебних акција у ресору јавне безбедности, а којима је утврђен коефицијент за обрачун и исплату плата од 16,66. Уследио је нови Правилник о организацији и систематизацији послова код тужене у складу са којима тужилац није распоређен, већ му је плата обрачунавана применом коефицијента за обрачун и исплату плата по решењу тужене од 23.04.2014. године од 16,66, које је утврђено за радно место на које је тужилац распоређен по претходном Правилнику о организацији и систематизацији послова код тужене. Тужилац се обраћао са захтевима туженој ради распоређивања на одговарајуће радно место у складу са донетим Правилницима, а и Директор полиције је упутио допис Кабинету министра полиције од 22.08.2011. године ради решавања радноправног статуса три распоређена радника ресора јавне безбедности, међу којима је и тужилац. Тужилац је добио решење о распоређивању 01.02.2014. године, при чему све до 2016. године није добијао радне задатке до ступања на дужност новог Директора полиције. Када је тужилац распоређен на радно место организације, праћење и унапређење послова директора полиције, Правилником о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у МУП-у од 10.05.2006. године, укинута је радно место самостално вршење послова организовања и спровођења посебних акција у ресору јавне безбедности на које је до тада био распоређен тужилац. Правноснажном пресудом Вишег суда у Београду П1 168/20 од 30.06.2021. године утврђено је да је тужилац перманентно трпео злостављање од свог надређеног директора полиције у периоду од 04.09.2010. до 01.01.2016. године на тај начин што тужиоцу није омогућио да ради јер му није давао никакве радне задатке, нити задужења, због чега је таквим понашањем злостављао тужиоца и досуђена му је накнада нематеријалне штете због злостављања на раду у укупном износу од 300.000,00 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су утврдили да тужилац није имао статус нераспоређеног лица, већ статус запосленог код тужене без доношења решења о распоређивању због чега је тужени услед таквог поступања и нераспоређивања тужиоцу нанео штету у висини разлике зараде, због чега је тужбени захтев и усвојен.

По оцени Врховног суда, неосновано се ревизијом тужене указује на погрешну примену материјалног права.

Према одредби члана 29. став 1. Закона о спречавању злостављања на раду („Службени гласник РС“ број 36/10) запослени који сматра да је изложен злостављању на раду од стране послодавца са својством физичког лица или одговорног лица у правном лицу може против послодавца да поднесе тужбу пред надлежним судом у року из члана 14. став 2. овог закона, а према члану 30. истог Закона запослени који сматра да је изложен злостављању може у поступку пред надлежним судом да захтева утврђење да је претрпео злостављање, забрану вршења понашања које представља злостављање, забрану даљег вршења злостављања, односно понављања злостављања, извршење радње ради уклањања последица злостављања, накнаду материјалне и нематеријалне штете, у складу са законом, објављивање пресуде донете поводом тужби из тачке 1 - 4. овог члана.

Полазећи од цитираних одредби чл. 29. и 30. Закона о спречавању злостављања на раду, имајући у виду да је правноснажном пресудом утврђено да је од стране Директора полиције тужене извршено злостављање на раду према тужиоцу, тужиоцу поред досуђене нематеријалне штете по поменутој правноснажној пресуди, сада припада и право на накнаду материјалне штете применом одредаба чланова 154. и 172. став 1. Закона о облигационим односима у виду изгубљене зараде коју је тужилац у утуженом периоду претрпео у висини разлике између исплаћене плате и плате која би му припала према Правилнику о организацији и систематизацији радних места код тужене за радно место са најнижим коефицијентом у чину генерала, према износима утврђеним од стране судског вештака економско-финансијске струке.

Дакле, неосновано је ревизијом тужене указано да је одлукама нижестепених судова погрешно примењено материјално право.

Такође је лишено сваког основа указивање у ревизији и на одлуку којом је одбијен приговор застарелости потраживања. Наиме, исплата разлике плате за први месец од када тужилац потражује изгубљену зараду, доспева у јуну 2009. године, док је тужба у овом спору поднета 29.12.2011. године, дакле пре истека рока од три године из члана 196. Закона о раду, како су правилно оценили нижестепени судови.

Тужена није успела у ревизијском поступку, због чега јој и не припадају трошкови састава овог ванредног правног лека у смислу чл. 154. и 165. ЗПП.

Из наведених разлога Врховни суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић